Ministerie van Financiën
Zijne Excellentie de Minister van Financiën
De heer mr. W.B. Hoekstra

Ministerie van Justitie en Veiligheid
Zijne Excellentie de Minister voor Rechtsbescherming
De heer drs. S. Dekker

Via: www.internetconsultatie.nl

Den Haag, 4 juli 2021

Inzake: Reactie consultatie Algemene Leidraad Wwft

Uwe Excellenties,

De Vereniging Insolventierecht Advocaten (hierna te noemen: "INSOLAD") is de landelijke vereniging van advocaten die zich hebben gespecialiseerd in het insolventierecht. Haar leden zijn advocaten die optreden als curator in faillissement, bewindvoerder in surseance van betaling en/of partijen bijstaan die betrokken zijn bij faillissementen, surseances van betaling, WHOA procedures, schuldsaneringen en buitengerechtelijke reorganisaties.

Daarnaast zijn aan INSOLAD fellows verbonden, afkomstig uit de wetenschap, de financiële sector en de rechterlijke macht. INSOLAD is ook een erkend opleidingsinstituut van de Nederlandse Orde van Advocaten.

Als specialisatievereniging op het gebied van insolventierecht waaraan het overgrote deel van de in de Nederlandse rechtspraktijk werkzame insolventiespecialisten is verbonden, houdt INSOLAD zich actief bezig met informatie over bestaande en nieuwe wet- en regelgeving op het gebied van het insolventierecht. Daarbij leunt INSOLAD op de ervaring en expertise van haar leden. Op deze wijze tracht INSOLAD vanuit de rechtspraktijk een bijdrage te geven aan effectieve en goede wetgeving, daarmee de goede rechtsbedeling dienend.

INSOLAD
Noordzijdseweg 183
3415 RC Polsbroek
T +31 182 307 586
E secretariaat@insolad.nl

INSOLAD heeft kennis genomen van de concept aanpassingen ("Concept Aanpassingen") voor de Algemene leidraad Wwft ("Leidraad").

Graag wenst INSOLAD van de gelegenheid gebruik te maken om haar reactie te geven op de Concept Aanpassingen. De hierna volgende reactie van INSOLAD wordt ondersteund door Recofa. De expertgroep Recofa is het landelijk overlegorgaan van rechters-commissaris in faillissementen, surseances van betaling en schuldsaneringen.

Zoals uit het navolgende zal blijken, is voor deze reactie ook een bijzondere aanleiding. INSOLAD acht het dringend gewenst dat in de Leidraad richting wordt gegeven over de toepassing van de verplichtingen uit de Wwft ten aanzien van de boedelrekeningen in faillissementen, surseances van betaling en wettelijke schuldsaneringsregelingen (Wsnp).

Boedelrekeningen

Sinds jaar en dag wordt aan het begin van elk(e) faillissement of schuldsanering een aparte bankrekening geopend, de zogenaamde boedelrekening. Deze rekening ten name van de curator of bewindvoerder in diens hoedanigheid staat buiten het bereik van de schuldenaar. De curator of bewindvoerder is onder toezicht van de rechtbank bij uitsluiting bevoegd om over het saldo te beschikken. Het saldo is in wezen een afgescheiden vermogen, beschermd van eventuele beschikkingsdaden van de failliet/saniet en – voor zover van toepassing - diens eigen bank. De rekening wordt gebruikt voor de ontvangst van de opbrengsten van de activa, om de boedelkosten te voldoen en om de uitkeringen aan de crediteuren te verrichten. Ook wordt de rekening bij natuurlijke personen gebruikt om het salaris van betrokkene op te ontvangen, om vervolgens het vrij te laten gedeelte daarvan, het zogenaamde *vtlb*, aan betrokkene voor diens levensonderhoud door te betalen naar een eigen bankrekening.

Het belang van een boedelrekening is onmiskenbaar. Het is onmogelijk om een faillissement of schuldsanering af te wikkelen zonder te beschikken over een dergelijke betaalrekening. Het maatschappelijk en economisch belang van een functionerend faillissements- en schuldsaneringssysteem is eveneens evident. Met de afwikkeling van faillissementen en schuldsaneringen in Nederland zijn vele honderden miljoenen gemoeid en het is absoluut noodzakelijk dat de daarbij betrokken gelden ergens veilig gestald en adequaat beheerd kunnen worden.[1]

[1] Naar het oordeel van INSOLAD is het daarom niet alleen wenselijk, maar ook noodzakelijk dat de boedelrekeningen worden aangehouden bij een (Nederlandse of Europese) systeembank.

Tot dusver is de praktijk dat de bank rechtstreeks vanuit de Rechtspraak kennis krijgt zodra een faillissement of schuldsanering is uitgesproken, waarna direct een boedelrekening wordt geopend. Boedelrekeningen worden bij verschillende banken aangehouden. Een curator of bewindvoerder heeft doorgaans een samenwerking met één bank voor alle boedelrekeningen. In enkele arrondissementen wordt de keuze voor de bank overgelaten aan de curator of bewindvoerder. In andere arrondissementen is er sprake van arrangementen met de bank voor alle faillissementen en schuldsaneringen in het arrondissement, dient daarvan verplicht gebruik te worden gemaakt en zijn de voorwaarden in overleg met de rechtbank vastgesteld. Zo is er in de arrondissementen Den Haag, Noord-Nederland, Limburg en Oost-Brabant sprake van een arrangement met Rabobank en in de arrondissementen Amsterdam en Noord-Holland een arrangement met Caceis Bank, Netherlands Branch (rechtsopvolger van KAS BANK N.V.), in het arrondissement Amsterdam op basis van een raamovereenkomst, waarbij de rechtbank contractspartij is.

Toezicht

Voorts is het essentieel dat er goed systeem is op basis waarvan er toezicht wordt gehouden op wat er met het geld op de boedelrekeningen gebeurt. Als onderdeel van de toezichthoudende rol van de rechter-commissaris zijn in alle arrondissementen voorschriften opgesteld voor het gebruik van de boedelrekening. Daarbij gaat het bijvoorbeeld om vier- of zes-ogen-systemen bij betalingen van de boedelrekeningen. In enkele arrondissementen heeft de rechter-commissaris rechtstreeks inzagerechten op de boedelrekeningen en in het arrondissement Amsterdam tekent de rechter-commissaris elke betaling zelfs mee.

Voor de arrondissementen waar met een vier- of zes-ogen-systeem wordt gewerkt is het voor het effectief uitoefenen van het toezicht van het grootste belang dat er in die arrondissementen met één bank wordt gewerkt voor alle boedelrekeningen in de uitgesproken faillissementen, surseances van betaling en schuldsaneringen. Verder lijkt voor met name de bewindvoerderskantoren van belang dat zij, gelet op het aantal sanieten dat zij onder zich hebben, met één en zelfde bank maar ten hoogste een beperkt aantal banken van doen hebben. Tevens is met het oog op toezicht van de herkomst van de gelden die binnenkomen op een rekening wenselijk, dat deze niet al eerder door failliet of saniet is gebruikt, maar een zogenaamde schone rekening is. Op deze wijze hebben de curatoren en bewindvoerders en de toezichthoudende rechters-commissaris een goed beeld van de herkomst van de gelden die op de rekening binnen komen.

Problematiek

Begin dit jaar zijn de curatoren en bewindvoerders in de arrondissementen Amsterdam en Noord-Holland geconfronteerd met het besluit van Caceis om niet langer boedelrekeningen aan te bieden.

Kort daarop heeft Rabobank haar arrangementen voor boedelrekeningen in Den Haag, Noord-Nederland, Limburg en Oost-Brabant opgezegd. De door Rabobank aangevoerde reden hiervoor is verscherpte voorschriften op gebied van KYC (*know your customer*) en CDD (*customer due diligence*).
Het is zeer waarschijnlijk dat andere banken binnenkort volgen, aangezien inmiddels is gebleken dat geen enkele andere bank bereid is om in plaats van Caceis en Rabobank boedelrekeningen te openen. Dat betekent dat er geen alternatief is. De maatschappelijke gevolgen zijn verstrekkend: de afwikkeling van wettelijke schuldsaneringen en faillissementen zou daarmee onmogelijk worden.

Verscherpte voorschriften

Waar bij een boedelrekening tot dusver de curator of bewindvoerder altijd de rekeninghouder is geweest en toegangscontrole van (het kantoor van) de curator of bewindvoerder volstond, stellen de banken – naar het oordeel van INSOLAD ten onrechte –op basis van de regelgeving thans ervan uit te gaan dat dat niet meer kan. De gefailleerde of saniet zou de rekeninghouder zijn en het zou daarom de saniet of failliet zijn die gecontroleerd zou moeten worden voordat een rekening kan worden geopend. Een dergelijk proces zou voor de banken een te hoge kostenpost en personele belasting opleveren, nog daargelaten dat het op grote praktische uitvoeringsproblemen stuit.

Inmiddels hebben Caceis en Rabobank aangegeven de dienstverlening voorlopig nog voort te zullen zetten totdat de curatoren en bewindvoerders een alternatief hebben. Rabobank heeft daarbij een termijn gesteld tot 1 november 2021.

Als alternatief stelt Rabobank nu voor dat elke bank alleen nog voor de eigen rekeninghouders boedelrekeningen opent. In het beoogde systeem zou in plaats van de curator of bewindvoerder, de gefailleerde of saniet de rekeninghouder van de boedelrekening zijn, maar alleen de curator of bewindvoerder zou over deze rekening kunnen beschikken. Hierover zou thans in NVB-verband worden gesproken. Volgens de banken zou zodoende geen toegangscontrole behoeven plaats te vinden; de rekeninghouder is immers in het verleden al door de bank gecontroleerd.

Los van de vraag of het standpunt dat de banken innemen, dat de cliënt in het geval van een boedelrekening de failliet of saniet is, juist is (INSOLAD meent van niet, waarover hierna meer), leidt het standpunt van de banken, dat curatoren en bewindvoerders maar bij de banken van hun faillieten en sanieten boedelrekeningen moeten gaan aanhouden tot grote praktische en maatschappelijke bezwaren. Er is een veelheid van banken in Nederland actief, waardoor curatoren en bewindvoerders bij heel veel verschillende banken, veel verschillende boedelrekeningen zouden moeten aanhouden. Ieder met zijn eigen (algemene) voorwaarden, software, bankpassen en betaalsysteem.

Vooral in de curatoren- en bewindvoerderspraktijken met grote hoeveelheden faillissementen en schuldsaneringsregelingen, is dit praktisch niet werkbaar, te omslachtig en daarmee te duur. Waar in het huidige systeem in de praktijk op zeer korte termijn boedelrekeningen worden geopend, is te voorzien dat in een systeem met een veelheid van, ook kleinere banken, van aanzienlijke vertragingen sprake zal zijn. Ook kunnen discussies met banken worden verwacht, bijvoorbeeld over verrekening van op datum faillissement of ingangsdatum schuldsanering bestaande debetsaldi met ontvangsten van na die datum. De bank waar de failliet of saniet bankiert, heeft niet zelden een aanzienlijke positie in het faillissement of de schuldsanering en mogelijke tegenstrijdig belangen zullen zich veel vaker materialiseren. Zeker in geval van natuurlijke personen, n.b. per definitie de financieel meest zwakken in onze samenleving, die op de boedelrekening zijn aangewezen om daarvan zonder vertraging de vrij te laten inkomsten doorbetaald te krijgen voor hun levensonderhoud, zal dit tot grote problemen leiden. Bovendien zouden curatoren aldus noodgedwongen bankrekeningen moeten aanhouden bij banken, die geen systeembank zijn en waar de faillissementstegoeden in het geval van een deconfiture van die bank derhalve *at risk* zijn. Maatschappelijk is dat niet uit te leggen.

Gelet op het voorgaande ziet INSOLAD dan ook geen andere mogelijkheid dan dat per bewindvoerder of curator de boedelrekeningen bij één en dezelfde bank kunnen worden aangehouden, hetgeen tot nu toe al in lengte van jaren staande praktijk is geweest en zoals dat tot dusver ook nooit tot problemen van ‘compliance’ of andere aard heeft geleid.

Naar de mening van INSOLAD is het van oudsher beproefde systeem bovendien ook het meest voor de hand liggend, aangezien niet de failliet of saniet maar nog steeds de curator of bewindvoerder als rekeninghouder behoort te worden aangemerkt. Daarop zal in het navolgende nader worden ingegaan.

Verankering van de positie van de curator en bewindvoerder in de Leidraad

Zoals hiervoor uiteengezet, is de staande praktijk nooit eerder een probleem geweest. Die praktijk is ook in lijn met de wet- en regelgeving. Voor de banken lijkt ten onrechte iets te zijn veranderd. Zij geven onder meer aan dat het onduidelijk is wie ten aanzien van de boedelrekening als cliënt optreedt. Of anders en voor de Leidraad relevant geformuleerd: wie is onder de Wwft de *cliënt*[2] met wie een *zakelijke relatie*[3] wordt aangegaan. Dat bepaalt immers op wie de diverse in de Wwft opgenomen verplichtingen zien. De banken lijken als uitgangspunt te nemen dat de failliet of saniet de cliënt is.

Recentelijk lijken de banken ook de Concept Aanpassingen aan te grijpen ter onderbouwing van hun standpunt. In de voorgestelde voetnoot 79 is immers het volgende opgenomen:

> "*Artikel 3 Uitvoeringsbesluit Wwft 2018. Hetgeen in deze tabel is bepaald ten aanzien van rechtspersonen, geldt [m.m., mutatis mutandis] ten aanzien van rechtspersonen die in faillissement verkeren.*"

De banken menen dat hieruit zou volgen dat ten aanzien van de boedelrekening de failliet of saniet de cliënt is. Volgens INSOLAD is deze voorgestane uitleg onjuist. Deze voetnoot ziet immers slechts op de bestaande *zakelijke relatie(s)* tussen de *financiële instelling* en de (failliete) *cliënt* en uitdrukkelijk niet op *zakelijke relaties* die zijn aangegaan door de curator of bewindvoerder in de uitoefening van hun wettelijke taak. Opent de curator of bewindvoerder een boedelrekening, dan betreft dat immers een <u>nieuwe</u> *zakelijke relatie* tussen de curator of bewindvoerder als *cliënt* en de bank als *financiële instelling*.

INSOLAD begrijpt het bepaalde in de voetnoot zo, dat er voor de betrokken *financiële instelling* ten aanzien van de al bestaande *zakelijke* relatie geen nieuwe verplichtingen onder de Wwft ontstaan op het moment waarop een *cliënt* failliet gaat (of naar analogie surseance van betaling wordt verleend of de Wsnp wordt uitgesproken) (lees: de *cliënt* blijft ten aanzien van de bestaande relatie immers gelijk). Het zij herhaald: dit ziet uitdrukkelijk niet op nieuwe *zakelijke relaties* aangegaan door de curator/bewindvoerder.

[2] Artikel 1 lid 1 Wwft geeft als definitie: "*cliënt: natuurlijke persoon of rechtspersoon met wie een zakelijke relatie wordt aangegaan of die een transactie laat uitvoeren*".
[3] Artikel 1 lid 1 Wwft geeft als definitie: "*zakelijke relatie: zakelijke, professionele, of commerciële relatie tussen een instelling en een natuurlijk persoon, rechtspersoon of vennootschap, die verband houdt met de professionele activiteiten van die instelling en waarvan op het tijdstip dat het contact wordt gelegd, wordt aangenomen dat deze enige tijd zal duren*".

Ten aanzien van de positie van de curator wijst INSOLAD op artikel 23 Faillissementswet[4], waarin wordt bepaald dat de failliet door de faillietverklaring van rechtswege de beschikking en het beheer over zijn tot het faillissement behorend vermogen verliest. De curator krijgt op het moment van zijn benoeming de beschikking en het beheer over dat vermogen. Ingevolge artikel 68 Faillissementswet is de curator vervolgens belast met het beheer en de vereffening van die failliete boedel. Uitsluitend daartoe wordt de boedelrekening geopend. De failliet heeft daar uitdrukkelijk niets mee te maken. Het is de curator die handelt op die rekening (het verrichten van boekingen). Dat betekent dan ook dat er zonder het faillissement geen boedelrekening bestaat.

Daar komt bij dat als de curator namens de boedel optreedt, hij ook expliciet niet namens de cliënt optreedt. Hij heeft een (wettelijke) zelfstandige rol. Zo procedeert de curator *qualitate qua* (q.q.) en wordt er in procedures niet door de failliet zelf geprocedeerd (het is de advocaat in zijn hoedanigheid van curator van de failliete boedel).

Bovendien is voor accountants – een beroepsgroep die toch wel onder een vergrootglas licht – inmiddels al weer vele jaren duidelijk dat wanneer een curator een accountant (of belastingadviseur) inschakelt ten behoeve van zijn eigen onderzoek naar de oorzaken van het faillissement, er geen diensten worden verleend voor de failliet, maar voor de curator. De curator wordt in dat geval de *cliënt* in de zin van de Wwft. Zo volgt uit NBA-handreiking 1124 (Richtsnoeren WWFT):

> "*Indien een advocaat in zijn hoedanigheid van curator in een faillissement (van bijv. een BV of NV) een accountant of belastingadviseur inschakelt ten behoeve van zijn eigen onderzoek naar de oorzaken van het faillissement, ligt het echter anders. De curator handelt dan niet als vertegenwoordiger van de failliete vennootschap, maar heeft een zelfstandige positie krachtens de faillissementswet. In dat geval verleent de accountant of belastingadviseur ook geen diensten ten behoeve van die failliete vennootschap. Deze wordt dus niet de cliënt in de zin van de Wwft. Derhalve is ook een eventuele meldingsplicht met betrekking tot transacties van die vennootschap waarvan de accountant of belastingadviseur tijdens de uitvoering van zijn onderzoek kennis neemt, reeds om die reden niet aan de orde. Uitsluitend de advocaat is in dit geval de cliënt.*"[5] [onderstreept]

Deze NBA-handreiking lijkt daarbij de goedkeuring van het Ministerie van Financiën en het Bureau Financieel Toezicht te hebben:

[4] Zie ten aanzien van de surseance van betaling artikel 215 lid 2 jo. 228 Fw en ten aanzien van de Wsnp artikel 296 jo. 316 Fw.
[5] NBA-handreiking 1124 (Richtsnoeren WWFT), p. 22.

> "*Deze Richtsnoeren zijn ter kennis gebracht van het Ministerie van Financiën en het Bureau Financieel Toezicht (BFT). Voor zover commentaar van deze instanties is ontvangen, is dit zoveel mogelijk verwerkt in de tekst. Bij uiteenlopende zienswijze is daarvan melding gemaakt.*"[6]

In het licht van het bovenstaande meent INSOLAD dan ook dat – anders dan de banken thans voorstaan – de curator (en bewindvoerder) de *cliënt* is én bovendien behoort te blijven. Het gevolg daarvan is dat bij het openen van een boedelrekening (en tijdens de looptijd van die *zakelijke relatie*) het cliëntenonderzoek zich richt tot de curator/bewindvoerder en niet tot de failliet/saniet.

Bovendien dient als uitgangspunt te gelden dat nu de curatoren en bewindvoerders de boedelrekening openen en de daaropvolgende handelingen (boekingen op de rekening) verrichten in de uitoefening van hun wettelijk toebedeelde taak, de *zakelijke relatie* als *laag risico van aard* in de zin van de Wwft kwalificeert en zodoende kan worden volstaan met een vereenvoudigd cliëntenonderzoek in de zin van artikel 6 lid 1 Wwft.

Dat uitgangspunt is bovendien logisch, nu – ter illustratie ten aanzien van de curator – geldt dat hij (i) zijn wettelijke taak uitvoert, (ii) onder toezicht staat van de rechter-commissaris, (iii) een advocaat is en daarmee op diverse wijzen wordt getoetst, (iv) handelt in het maatschappelijk belang en (v) is benoemd in zijn hoedanigheid van curator en beëdigd in zijn hoedanigheid van advocaat. Naar haar aard heeft deze *zakelijke relatie* dus een verdedigbaar laag risico op witwassen of financieren van terrorisme.

Het vereenvoudigd onderzoek brengt met zich mee dat de *financiële instelling* kan volstaan met een toereikende controle van de *transacties* of de *zakelijke relatie* om te verzekeren dat kan worden voldaan aan de verplichting van artikel 16 Wwft (de meldplicht).

De verplichting tot monitoring van de *zakelijke relatie* in de zin van artikel 3 lid 2 sub d Wwft is in dit geval niet aan de orde. Volstaan kan worden met een summiere controle: zijn de verrichte handelingen door de curator/bewindvoerder verricht/goedgekeurd (i.e. het onderzoek naar de herkomst van gelden moet niet verder gaan).

Overigens en onjuist lijken de banken ook de CRS/FATCA aan te grijpen als reden om te betogen dat niet de curator/bewindvoerder de *cliënt* van de

[6] NBA-handreiking 1124 (Richtsnoeren WWFT), p. 5.

bank is, maar de failliet/saniet. Dit lijkt bovendien te volgen uit een antwoordbesluit van de Staatssecretaris van Financiën[7], waarin wordt aangegeven dat '*[b]ij het uitspreken van een faillissement de rechtbank een curator toe[wijst]*'. Deze zal '*[a]ls onderdeel van zijn werkzaamheden een rekening [moeten]* openen voor de klant.

Dat is onjuist. Zo bepalen de Recofa-richtlijnen[8] dat de curator een boedelrekening aanhoudt en dat de '*tenaamstelling van de boedelrekening vermeldt:"[naam curator] in zijn/haar hoedanigheid van curator in het faillissement van [naam schuldenaar]"*'.

Daar komt bij dat de CRS/FATCA expliciet een andere regeling betreft dan de Wwft. Onder de Wwft is immers leidend wie de *cliënt* is met wie een *zakelijke relatie* wordt aangegaan: dat is zonder twijfel de curator/bewindvoerder.

Sturing middels Leidraad goed mogelijk en dringend gewenst

Omdat de Wwft-regelgeving door de banken (ten onrechte) wordt aangegrepen om de praktijk van boedelrekeningen te beëindigen, is het in het belang van alle partijen (de curatoren/bewindvoerders en de samenleving als geheel, maar ook van de banken, die zeggen toezichtsmaatregelen te vrezen als zij de Wwft onjuist zouden toepassen) dat er sturing vanuit de overheid komt. Deze sturing kan bijzonder goed worden gegeven in de Leidraad en deze sturing is dringend gewenst. Het doel van de Leidraad is immers het '*behulpzaam zijn bij de toepassing van de wettelijke verplichtingen*'.

INSOLAD verzoekt dan ook om in de Leidraad een paragraaf op te nemen die wordt gewijd aan de positie van de curator en bewindvoerder in het geval van boedelrekeningen onder de Wwft.
In die paragraaf kan onder meer worden bepaald dat:

(i) ten aanzien van de naar aanleiding van een faillissement, surseance van betaling of schuldsanering geopende boedelrekening de curator/bewindvoerder de *cliënt* in de zin van de Wwft is,
(ii) dat deze *zakelijke relatie* tussen de curator/bewindvoerder en de *financiële instelling* als laag risico in de zin van artikel 6 lid 1 Wwft kwalificeert en zodoende door de *financiële instelling* kan worden volstaan met een vereenvoudigd cliëntenonderzoek; en
(iii) dat ten aanzien van (een eventuele verplichting tot) monitoring van de zakelijke relatie volstaat om na te gaan of de handelingen door de

[7] Antwoordbesluit CRS/FATCA, 13 maart 2018, nr. 2018-0000032038.
[8] Artikel 3.1 Recofa-richtlijnen voor faillissementen en surseances van betaling (versie 15 april 2021) en artikel 3.2 Recofa-richtlijnen voor schuldsaneringsregelingen (versie 1 januari 2018).

> curator/bewindvoerder (q.q.) zijn verricht/goedgekeurd (i.e. het onderzoek naar de herkomst van de gelden moet niet verder gaan).

De hiervoor genoemde uitgangspunten stroken met de wet- en regelgeving en de (langdurige) gebruiken. Bovendien is dit de enige logische uitleg en zijn er diverse maatschappelijke en praktische argumenten waarom dit zo zou moeten blijven.

Mocht geen aanleiding worden gezien voor het voorgaande, dan verzoekt INSOLAD in ieder geval de voorgestelde voetnoot 79 te verduidelijken, daar deze thans voor diverse en tegenstrijdige interpretaties vatbaar lijkt te zijn. INSOLAD stelt voor om de voetnoot te wijzigen in:

> *Artikel 3 Uitvoeringsbesluit Wwft 2018. Hetgeen in deze tabel is bepaald ten aanzien van rechtspersonen, geldt m.m. ten aanzien van rechtspersonen die in faillissement verkeren* [Begin toevoeging:], voor zover dit ziet op de al bestaande zakelijke relatie met een financiële instelling. Dit geldt expliciet niet voor door de curator (of bewindvoerder) geopende boedelrekeningen, waarbij niet de failliete rechtspersoon, maar de curator (of bewindvoerder) cliënt is. [Einde toevoeging].

INSOLAD verzoekt hierbij vriendelijk uw aandacht voor bovenstaande punten

Hoogachtend,
namens het bestuur van INSOLAD,

H.M.D. Bentfort van Valkenburg